

יוסף זוסדי ורחל

נערך ויוצא לאור ע"י "חסדי דרחה" (בהשתתפות כולל "חוני המעיל")
 העלון לע"ג אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום י' סיון התשנ"ב
 ואימי מורתי רחל בת איזיה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כ"ז מר חשון התשע"ז

שבת הגדול

שבת יבי ניסן ה-תשפ"ד
 פרשה: מצורע
 הפטרה: וערבה לה'

הדלקת נרות - 18:53
צאת השבת - 19:46
ר"ת - 20:36

הדלקת נרות בשבת הבאה 18:58

פסח	מצורע
עמוד השחר: 4:49	4:41
זמן טלית: 4:56	4:48
זריחה: 6:07	6:01
חצות: 12:42	12:41
מנחה גדולה: 13:15	13:14
שקיעה: 19:16	19:21

מפיונים - חנוכה

בשבע הקרוב יכנסו מהלכי בדיקת החמץ להילוך גבוה. עקרות הבית ינקו בפקדנות, בקדחתנות יכניע את הבית כולו לליל בדיקת החמץ, כאשר ראש משפחה ילך, ורר בידו, יעבור מחדר לחדר, ועד למחסן ולמכונית, ויחפש אחר פרוסה שבתה, אחר חמץ זנוח, וכלל קמח לנו חיוני. מקום שאין מכניסים בו חמץ - אינו טעון בדיקה. היכן שאכלו - יש לחשוש ששאר משו...
 וזה כה נוקב, האדם עובר בכל מיני תחנות בחייו, חוות חוויות, רואה שומע וקולט, וברגע של חשבון נפש, יחא עליו כבחון. מה נשאר בו מכל "תחתית", אלו "פירורים" מצאו משכן בנפש, מה נחרט בו מבלי משים כבדרך אגב...
 ו"פירורים" אלו קשה כל כך למצוא. קשה כל כך לחשוף, על אחת כמה וכמה - לבער. רק לאור הנר, "כי נר מצוה, ותורה אור", אולי, אולי נצליח...

העלון לרפואת מנשה בר דוד וברוריה מרת אחותי דינה בת רחל ולע"ג חמי ר' שלום בר שמחה ז"ל חמותי מרים בת רחל ע"ה הרופא הקדיש את העלון או חלקו בטל... 052-5079555

ההודיה והשירה

יש הכרח לצייר ולדמיון את היציאה ממצרים כדי להעמיק את האמונה, אך גם ליתר המעלות המוזכרות המושגות בליל פסח - ההודיה והשירה - גם להן דרושה החייאת היציאה בחוש ממש. למשל, הזקוק להלואה ומחפש אחריה כל היום ואחר קשיים גדולים הוא מוצא את מבוקשו. הן רגשות גיל ושמחה ממלאים את לבו והכרת הטוב שהוא מרגיש למלווהו גדולה היא מאוד - בעוד לנגד עיניו כל הקושי הגדול שהיה לו בכדי להשיג זאת. הדרך להזכר ולעורר את אותם רגשות בעתיד היא. שראשית כל יניח לפניו "מרור" ידמיון בחוש את צערן, ואחר כך "יסב" יצייר לעצמו את רווחתו ויציאתו מהצער והדאגה...
 כמו כן כשאנו מתחילים את ההגדה "עבדים היינו לפרעה" עלינו להרגיש ולצייר קושי השיעבוד על כל פרטיו והשלכותיו. ובעת אמירת עניני הגאולה עלינו לחוש את השחרור ממש בעצמנו.

מה שיוצא לנו מכל זה הוא - "לפיכך אנחנו חייבים להודות להלל ולשבח לפאר לרוםם...".
 הלפיכך מתייחס לציור הלב. וזה לשון האבודרהם: כיון שהוא כאילו אנחנו יצאנו ממצרים, חובה עלינו להלל ולשבח לה' יתברך כמו שעשו אבותינו. ההודיה והשירה יוצאים מההתרגשות והשמחה על הישועה הגדולה אשר אנו חשים בעצמנו.

הג פסח כשר ושמה

כעבור שעה קלה כבר עמדו רגליהם מול ביתו המפואר של כהן הדת המוסלמית. "כאן מתגורר הקאדי המקומי, מחמוד", נקשו שיניו של ראש הקהל מקור בעודו נוקש על הדלת.
 הדלת נפתחה כדי מחציתה. מבפנים הציץ ראש שחור כפחם. היה זה משרתו של הקאדי. "אמור לאדונך. שרבים של היהודים המתארח בעיר מבקש לפוגשו", אמר רבי מסעוד.
 המשרת הנהן לחיוב, נעלם מאחורי הדלת, ושב כעבור רגעים ספורים. "אדוני מזמין את הרב להיכנס לביתו", אמר.
 רגעים ספורים לאחר מכן מצא עצמו רבי אפרים יושב מול הקאדי המקומי. הלה לבוש בגלימתו הלבנה. אצבעותיו משחקות בעצבנות במחרוזות שבידיו. נעץ באדרתו מבטים משתאים. רוויי סקרנות.
 "יובכן". פתח רבי אפרים. "שמועה שמעתי, כי בתו של המלך חולה אנושות".
 "אכן", אישר הקאדי את הדברים. "טובי הרופאים כבר נלאו מלמצוא לה מזור", הוסיף, "ככל הנראה ימיה ספורים".
 "לא". קטע רבי אפרים את דבריו, "אנכי אוכל. בעזר הא-ל יתברך. להביא לה מזור".
 הקאדי רכן קדימה בסקרנות. "רבי מה, האם הנך רופא?", תמה.
 רבי אפרים ברר את מילותיו. "ה' הוא רופא כל בשר. רופא רחמן ונאמן. בעזרתו אוכל להמציא רפואה לבת המלך".
 הקאדי התעטף בשתיקה. הוא הבין היטב מדוע רבי אפרים בא אליו, במקום לעלות ישירות אל ארמונו של המלך. הכניסה ליהודים לעיר תלמסאן, בגבולה הצפוני של מרוקו, בה שכן ארמונו של המלך. היתה אסורה בתכלית. יהודי כי נמצא בתחומה של העיר תלמסאן. דמו בראשו.
 היה זה שריד פראי לחוקיהם של האלמוחדים. כת מוסלמית פראית שהצטיינה בשנאת יהודים עזה ויוקדת, אשר שלטה במשך תקופה במרוקו.
 "ראה נא". אמר הקאדי, "הנני מוכן להעביר את בקשתך לארמון המלוכה, כי יותר לך להיכנס לתלמסאן על מנת לרפא את בת המלך. אולם חוששני שמא אם תיכשל במשימה - יחרה בי אפו של המלך. על שבגיני נכנס יהודי לתלמסאן".
 "ההיפך הוא הנכון", שידלו רבי אפרים. "אם אצלח לרפא את הנסיכה - יזכור לך זאת המלך לטובה כל ימי חיך. ואם חלילה אכשל - תטען כי אני הוא שהטעיתך".
 הפך הקאדי בדבר שוב ושוב, ולבסוף הגיע לכלל מסקנה כי צודקים דבריו של רבי אפרים. למחרת. עם שחר. אסר את סוסו ויצא בדחירה אל העיר תלמסאן הסמוכה, לבקש את אישור הכניסה עבור רבם של היהודים.

העלון לרפואת והצלחת אליעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמן

הודעות מרכז "Shofar for Zion" פתוח בימים: א - ה פלא... 052-5079555
 צרכי החג למען משפחות נצרכות
 כמידי שנה לקראת חג הפסח אנו מחלקים מצרכי מזון למשפחות נזקקות. פונים אנו אליכם תושבי הצוף והסביבה, להיות שותפים במצוה גדולה זאת ולהכניס את שמחת החג לבתים אלו. כל תרומה תקבל בברכה.
 לשיבת חוני או אצל יובל פרטובי פל... 0505919251
 מנוים: לקבלת העלון חינוס במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

http://www.shofarforzion.com

שבת הגדול

אור לי"ד בודקין את החמץ לאור הנר

שבת שלפני הפסח נקרא "שבת הגדול" מפני הנס שנעשה בו, כי באותה שנה שיצאו ישראל ממצרים, חל פסח ביום חמישי בשבת, ובשבת שלפניו שהוא יום עשירי בניסן נצטוו ישראל לקחת שה לבית אבות לצורך קורבן פסח, וכשעשו ישראל לקחת שה לבית אבות לצורך קורבן פסח, וכשעשו ישראל נתקבצו בכורי מצרים אצל ישראל ושאלום פשר דבר, וענו להם: זבח פסח הוא לך, שעתיד להרוג כל בכורי מצרים, ולכן נצטוינו לתת מדם הקורבן על שתי המזוזות ועל המשקוף לבל יבוא המשחית אל בתינו לנגוף. ומיד הלכו הבכורים אצל אבותיהם ואצל פרעה ודרשו לשלוח את ישראל ממצרים כדי שלא ימותו הבכורים, וסירב פרעה לשמוע להם והחלו במלחמה זה לעומת זה, ונהרגו רבים ממצרים וכמו שנאמר "למכה מצרים בבכוריהם", כלומר, מצרים הוכו על ידי בכוריהם וכשראו המצרים כך חגרו איש חרבו לנקום בישראל, ויבקשו להשמיד ולהרוג את ישראל חס ושלום, וד' יתברך הגן עליהם ברוב רחמיו, והחלה את מצרים בתחלואים רבים ומשונים וביסורים גדולים עד שהיו שניהם כהות ומעיהם מתחתחים, ונאלצו לסגת אחור, ועל ידי כך נצולו ישראל מזעמם ולכן נקראת שבת זו "שבת הגדול" כי הוא יום גדול לישראל שנעשה להם נס.

החמץ רומז ליצר הרע שלא יאמר האדם: אלך בשרירות לבי בימי בחורותי, שהרי יש לי פנאי לשוב בתשובה בשנים המאוחרות אלא "אור לי"ד בודקין את החמץ" הינו, בערב בר המצוה שלו, בטרם יכנס לשנתו הי"ד מיד כאשר היצר הטוב קובע בו את משכנו, יתחיל לבער מתוכו את היצר הרע "לאור הנר", שהן המצוות שהוא מתחייב בהן, כמו שנאמר: "כי נר מצוה, ותורה הרע מקרבו. מן הנר נוכל ללמוד כיצד לגבור על היצר הרע ולבער את החמץ מקרבנו, הכיצד? בעוד הנר דולק מאיר הוא את כל סביביו אבל כשהוא כבה, לא זו בלבד שמשתרר חושך, אלא שהפתילה נשארת שחורה כפחם, והנוגע בה מתלכלך כך ידע האדם, שבעודו חי הוא רואה הצלחה ועושר, ובכוחו להוסיף מצוות ומעשים טובים אבל כאשר נרו יכבה - יחשך משחור תארו ומעשה במלך אחד, שצוה לחרוט על מצבתו: "אני מלך מדינה פלונית, כבשתי ארצות ונחלתי נצחונות וישבתי בארמונות, וראו לאן הגעתי מטתי על עפר ואפר, וכסויי לוח אבן... מי שישים זאת אל לבו, ימהר לתקן את מעשיו, והיה זה שכרו. [בן איש חיל].

לשבת ויקרא

הלכות השכרת והשאלת כלים לגוי לשבת ודיני שביתת בהמה ודיני מכירת עסקים העובדים בשבת לגוי ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

שביתת בהמה שיהודי וגוי שותפים בה

לה, לדעת רבים מרבתינו הפוסקים, חיוב האדם בשביתת בהמתו הוא אף בבהמה שהגוי שותף בה. ומכל מקום אם בשעה שעשו השותפות בבהמה התנו ביניהם שיעבוד בה הגוי לבדו בשבת ויהיה הריוח של יום שבת לגוי לבדו, וכנגדו יעבוד בה היהודי יום אחד מימות החול ויהיה הריוח של אותו יום ליהודי לבדו, יש להקל, וכמו שנתבאר לעיל (ריש סימן רמה) לענין שותפות יהודי עם גוי בשאר עסקים, והיינו משום שבכל כיוצא בזה שהתנו ביניהם כנ"ל משעת עשיית השותפות, הרי סילק היהודי עצמו מהבעלות על הבהמה ביום השבת לגמרי, והרי זה כמו שמתחלת עשיית השותפות אין הבהמה שייכת לו בשבת כלל.

מכירת עסקים העובדים בשבת לגוי

לו. יהודי שיש לו בית הרושת, או הנויות, ורוצה להפעיל את עסקיו גם בשבת על ידי גוים בלבד, ועל ידי שימכור העסקים במכירה גמורה לגוי, אם הוא עסק שאם יסגור אותו בשבת יבוא לידי הפסד מרובה, וכגון שקיבל זכיון מהשלטונות להפעיל איזה עסק, ולפי תנאי הזכיון חייב להפעילו בכל ימות השבוע, או כגון שיש לו בית הרושת שיש שם מכונות שצריך להפעילן בכל ימות השבוע, ואי אפשר לכבות המכונות בערב שבת ולחזור ולהפעילן אחר השבת, ויום ולילה לא ישבותו, או כגון שיש לו חברת אבטחה על בתים או על עסקים שהיבים לעבוד ולשמור בכל ימות השבוע, יש להקל על ידי שימכור העסק לגוי במכירה גמורה, ועל פי כלל דיני מכירה לגוי המבוארים בשלחן ערוך חשן משפט (סימן קצ-קצד), אבל סיכום הדברים בעל פה, אפילו בפני עדים, אינו מועיל כלל, כל שלא עשו הקנינים כראוי, וכמו שמבואר בשלחן ערוך חשן משפט (סימן קפט). ולכן צריך שיתיעץ בדבר עם תלמידי חכמים גדולי תורה הבקיאים בהלכה ובדיני הקנינים, כדי שיעשה הכל באופן שתהיה המכירה כדת וכדין.

ישראל עד הביס

בתקופתו של רבי אייזל הריף היה בסלוניים עשיר אחד מופלג בקמצנותו. מעולם לא נתן צדקה לאיש. פעם אחת, בערב פסח, יצא רבי אייזל לשוק וראה את אותו עשיר קמצן עומד לפני המדרה של ביעור חמץ, ומנער ביסיו לתוך האש. טרחת הינם אתה טורה אמר לו רבי אייזל, החמץ שבביסך אינו טעון ביעור. מדוע? תמה העשיר. פשוט, מחייד רבי אייזל, איך החמץ טעון ביעור אלא אם כן הוא ברשותו של ישראל, ואתה הרי איך אתה ישראל אלא עד הביס....